

Ο ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ ΕΙΝΑΙ ΕΔΩ

Δέκα χρόνια από τη δολοφονία του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου, δέκα χρόνια από τη γενικευμένη εξέγερση που ακολούθησε, η οποία αποτέλεσε κομβική στιγμή στη σύγχρονη πολιτική ιστορία της Ελλάδας. Το ειδικό της βάρος, την κατέστησε εκείνες τις μέρες ως ένα συμβάν με διεθνείς προεκτάσεις και με διαδηλώσεις αλληλεγγύης σε πολλές χώρες. Για περίπου έναν μήνα χιλιάδες διαδηλωτές σε όλη τη χώρα κατέβηκαν στο δρόμο για να εκφράσουν την αγανάκτησή τους για την αστυνομική βία και ατιμωρησία, αλλά και τη συνολικότερη κοινωνική αδικία, που βρισκόταν στην κορύφωσή της εκείνη την περίοδο. Η εξέγερση του Δεκέμβρη είχε έναν χαρακτήρα μαζικό, κοινωνικό και επιθετικό. Δεκάδες καταλήψεις δημοσίων κτηρίων, επιθέσεις στις δυνάμεις καταστολής και δυναμικές πορείες σε όλες τις γειτονιές έδωσαν σάρκα και οστά στα «νέα Δεκεμβριανά» όπως χαρακτηρίστηκαν. Έτσι λοιπόν, ένα μεγάλο και ηχηρό «ΟΧΙ» ειπώθηκε από την ελληνική κοινωνία, ένα «ΟΧΙ» εκφρασμένο με πέτρες και μολότοφ στα ΜΑΤ, στις βιτρίνες και στα στολίδια της χριστουγεννιάτικης Αθήνας, ένα «ΟΧΙ» που απευθυνόταν στους θεσμούς και τη βιοπολιτική της κυριαρχίας. Στην ουσία οι εξεγερμένοι εξέφραζαν μια συνεχή άρνηση στα καταναλωτικά πρότυπα, στην ιδιώτευση και στην ιδιοκτησία του πλούτου. Ο Δεκέμβρης του '08 ήταν μία ερώτηση όπως ανέφερε και το χαρακτηριστικό σύνθημα στον τοίχο. Μια ερώτηση σχετικά με το πού οδεύει μια κοινωνία που ακολουθεί πιστά πουριτανικά ήθη, διαβρωμένους θεσμούς και αντικοινωνικούς κανόνες. Μια ερώτηση σχετικά με το πού θα φτάσει αυτή η επικίνδυνη υπακοή και ανοχή στην ιεραρχία, τα αιμοβόρα εθνικά ιδεώδη και τον ατομικό ναρκισσισμό.

Την περίοδο του Δεκέμβρη ο αυθορμητισμός, όχι σαν απολίτικη συμπεριφορά, αλλά ως αυτόνομη πολιτική πράξη, κυριάρχησε και ταυτόχρονα όλα τα κομμάτια της κοινωνίας συνδέθηκαν και συσπειρώθηκαν, όχι γύρω από συγκεκριμένα συντεχνιακά ή διαχειριστικά αιτήματα, όπως θα πρόσταζε μια αριστερή αφήγηση, αλλά γύρω από την καθολική αμφισβήτηση του κράτους ως τρόπο οργάνωσης. Καταλήψεις σχολείων, πανεπιστημίων, δημαρχείων, ανοιχτές συνελεύσεις γειτονιών και συλλογικοτήτων συνδιαμόρφωναν και συναποφάσιζαν δίνοντας πολιτικό χώρο και χρόνο στην αυτοδιεύθυνση και την άμεση δημοκρατία. Εμπράκτως λοιπόν, η κοινωνία καταπολέμησε τον κυνισμό, την πολιτική απάθεια και τον ατομικισμό που προτάσσει η κυριαρχία και εγκαθίδρυσε την ισότητα του πολιτικού λόγου και τη συμμετοχή στις πολιτικές διαδικασίες που έλαβαν χώρα στην εξέγερση.

2018 - ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΖΑΚ ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ

Το νήμα της θανατοπολιτικής του κράτους δεν σταμάτησε στη δολοφονία του Γρηγορόπουλου. Το κουβάρι του ξετυλίχθηκε για να δέσει πισθάγκωνα με κλωτσιές και βαναυσότητα το παραδομένο και αποτελειωμένο κορμί του Ζακ. Οι ίδιες φωνές του μίσους ξαναβγήκαν στην επιφάνεια με προσαυξημένα επιχειρήματα, αναβαθμίζοντας τους λόγους για την εξόντωση «εκείνων που δεν αξίζει να ζουν».

Η μπότα του κράτους ήταν παρούσα στη μισαλλοδοξία, τον ρατσισμό, το μίσος και την ομοφοβία των νοικοκυραίων και των ΜΜΕ που κατασπάραξαν το σώμα του Ζακ κατά τη διάρκεια και μετά τον θάνατό του. Εξάλλου η εξουσία πάντα έχει την ανάγκη του ανθρωπολογικού τύπου που της αναλογεί και γι' αυτό τον σκοπό επιστρατεύει όλα τα μέσα και τους θεσμούς που διαθέτει για να τον διαμορφώσει. Είναι τα συγκοινωνούντα δοχεία που δημιουργούν το αναγκαίο πλέγμα σχέσεων της αλληλοτροφοδότησης και αλληλοκάλυψης όταν ασκούν την ωμή και στυγνή τους βία και ιδιαίτερα όταν αυτή καταλήγει σε φόνο. Αυτό το πλέγμα το είδαμε να ξετυλίγεται με τον πιο κραυγαλέο τρόπο στην περίπτωση του Ζακ.

2018 – ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΕΣ ΜΑΘΗΤΙΚΕΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ

Είναι η πρώτη φορά στη σύγχρονη ελληνική ιστορία που ο θεσμός της κατάληψης περνάει στην ηγεμονία της ακροδεξιάς και του εθνικισμού. Ζούμε στην εποχή της γενικευμένης σύγχυσης και της αποστέωσης των νοημάτων. Οι μαθητικές καταλήψεις για το Μακεδονικό επέτειναν αυτή τη σύγχυση. Η αμηχανία της αριστεράς, αλλά και πολλών της άκρας αριστεράς, απέναντι στο ακροδεξιό αφήγημα ήταν αποκαλυπτική κατά τη διάρκεια των συλλαλητηρίων για το Μακεδονικό, με αυτή είτε να αντιδρά με τον γνωστό φενακισμένο ταξικό εργατισμό και αντιιμπεριαλισμό, είτε να μένει άπραγη, είτε να συνευρίσκεται με την άκρα δεξιά η οποία είχε και τον ηγεμονικό ρόλο. Η ενός λεπτού σιγή από σύσσωμο το ελληνικό κοινοβούλιο για τον ακροδεξιό και φιλοπόλεμο Κατσίφα στο όνομα του Έλληνα πολίτη κατέδειξε την ευκολία με την οποία η κυβερνώσα αριστερά παραδίδεται στον δυναμισμό του ακροδεξιού λόγου. Αυτή η σύγχυση εύκολα μεταβιβάστηκε στις μαθητικές καταλήψεις. Τα αντιφασιστικά παραδοσιακά αφηγήματα στάθηκαν ανίκανα να ορθώσουν λόγο και έργο σε αυτές τις κινητοποιήσεις. Οι αναγωγές υπέρ ή κατά των μαθητικών καταλήψεων είναι το ψευτοδίλημμα πάνω στο οποίο πατά η ακροδεξιά, η οποία από παράδοση κατακλέβει ως πολιτικός λωποδύτης μορφές αγώνων, ακόμα

και συνθημάτων, των καταπιεσμένων αλλάζοντας το πρόσημο και τη στόχευση του περιεχομένου τους, για να καταλήξει στη δύναμη του ολοκληρωτικού έθνους-κράτους.

Στην ιστορία του ελληνικού κράτους, η άκρα δεξιά ήταν και παραμένει να είναι ο γνήσιος και ηγεμονικός εκφραστής του εθνικισμού. Είναι ο ηγέτης του ρομαντικού αφηγήματος ενός πατριωτικού μύθου που φροντίζει να αποσιωπηθούν, για όσο καιρό βρίσκεται σε άμυνα, όλα τα εγκλήματα που έχει διαπράξει. Και εδώ στην Ελλάδα δεν είναι λίγα:

Άκρα δεξιά 1915 Διχασμός, Άκρα δεξιά 1922 Μικρασιατική Καταστροφή, Άκρα δεξιά 1936 Φασιστική Δικτατορία, Άκρα δεξιά 1943 δημιουργός των Ταγμάτων Ασφαλείας, Άκρα δεξιά 1963 δολοφονία Λαμπράκη, Άκρα δεξιά 1967 Χούντα, σφαγή του Πολυτεχνείου και ακρωτηριασμός της κυπριακής κοινωνίας

Εξάλλου ο Μουσολίνι είχε διατυπώσει ήδη την ουσία του εθνικιστικού μύθου από το 1922 στο φασιστικό συνέδριο στη Νάπολη: «*Δημιουργήσαμε τον μύθο μας. Ο μύθος είναι μία πίστη, ένα πάθος. Δεν είναι απαραίτητο να είναι πραγματικότητα. Ο μύθος μας είναι το έθνος, ο μύθος είναι το μεγαλείο του έθνους. Σ' αυτόν τον μύθο υποτάσσουμε τα πάντα...*».

Τα χαρακτηριστικά σημεία αυτών των καταλήψεων, που αποτελούν και το πρώτο βήμα της εμφάνισης της ακροδεξιάς στον δημόσιο χώρο με νεολαιίστικα κινηματικά χαρακτηριστικά είναι άκρως αποκαλυπτικά:

- *Είναι η πρώτη φορά που οι γονείς προτρέπουν μαθητές, αν όχι να τους συνοδεύουν, στις καταλήψεις.*

Απ' ότι φάνηκε, ιδιαίτερα στη Βόρεια Ελλάδα, είναι οι γονείς που ενσωμάτωσαν τον εκβιασμό που υπέστησαν οι ίδιοι όταν ήταν μαθητές καθώς τους τραβούσαν άρον άρον στα εθνικιστικά συλλαλητήρια του '92 για το Μακεδονικό. Στη διαδήλωση στις 29/11, ο «αντισυστημισμός» των διαδηλωτών εξαντλήθηκε σε επιθέσεις κατά καταλήψεων στέγης και στην αποκαθίλωση των αφισών αναρχικών, αντιεξουσιαστών, κομμουνιστών κλπ.

- *Πολλά από τα συνθήματα ήταν συνθήματα μίσους, ρατσισμού και πολέμου.*

Το «Μακεδονία η ξακουστή που έδιωξε τους βάρβαρους» ανατροφοδοτούνταν αδιαμαρτύρητα από το «Δεν θα γίνεις Έλληνας ποτέ Αλβανέ/Σκοπιανέ». Εδώ να σημειώσουμε ότι ήδη στο περιεχόμενο αυτών των συνθημάτων ανταποκρίθηκε έμπρακτα ένα στέλεχος της Χρυσής Αυγής στη Λευκίμμη δολοφονώντας με καρτέρι έναν Αλβανό για το Μακεδονικό και τον Κατσιόφα. Είναι ο πρώτος νεκρός της εθνικιστικής έξαρσης.

- *Τα ΜΜΕ πρωτοστάτησαν για πρώτη φορά τόσο έντονα υπέρ των καταλήψεων.*
- *Η παρουσία της Χρυσής Αυγής και οι ναζιστικοί χαιρετισμοί δεν ενόχλησαν κανέναν.*

Εξάλλου αυτό που επιχείρησε η Χ.Α., η οποία κάθε άλλο παρά βρισκόταν έξω απ' τα νερά της, ήταν να εμφανιστεί μαζί με τους φασιστοχουλιγκάνους ως οι εγγυητές του εθνικισμού.

- *Η απόφαση και η οργάνωση των καταλήψεων ήταν ανάλογη με τα περιεχόμενά τους. Με κουμανταδόρους και αρχηγίσκους του εθνικού τσαμπουκά.*

Ας το πούμε ξεκάθαρα. Η απειλή του εθνικισμού που έβαλε πόδι στα σχολεία, μόνο με το απειλητικό νόημα της εξέγερσης του Δεκέμβρη μπορεί να ανασταλεί.

ΚΑΜΑΡΑ 6/12 ώρα 12:00 στη μαθητική συγκέντρωση

ΚΑΜΑΡΑ 6/12 ώρα 17:00 πορεία

- **Ο ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ ΤΟΥ '08 ΕΙΝΑΙ ΕΔΩ, ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟ**
- **2008-2018: ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΛΕΞΗ ΣΤΟΝ ΖΑΚ, Η ΘΑΝΑΤΟΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΕΧΕΙ ΣΥΝΕΧΕΙΑ**

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης

Ανοιχτή συνέλευση κάθε Παρασκευή στις 20:00 στο Μικρόπολις